

KAPITOLA Č: 1 : PRYČ ZE STRAHOVA

Lara se pomalu probírala z mrákot. Ležela na zemi, kus ode dveří, které vedly do centrální místnosti Eckhardtových laboratoří, které momentálně spíš vypadaly, že se každou chvílí rozpadnou. Vedle ní se válel její batoh, který byl –což ji nesmírně potěšilo–evidentně nedotčený a neponičený.

To se ovšem naneštěstí nedalo ani zdaleka říct o ní samotné. Cítila se, jako kdyby ji několikrát přešel parní válec a pak se ještě vrátil na děkovačku. *No to je přirovnání*, pomyslela si a s lehkým zasténáním se postavila na nohy. Třásla se tak, že se stěží udržela ve stoje.

"Dobře, vstávání bych měla za sebou. Tak a teď?" zarazila se, protože si uvědomila jednu podstatnou skutečnost – vůbec si nepamatovala, co se stalo.

Vzpomeň si, prostě to udělej...no tak... Její vzpomínky se začaly vracet, pomalu ale jistě. Samozřejmě. Karel. Jeho výkřik...doufám, že ho to bolelo...ať už to bylo cokoli. Ale co dál? Co Nephilim...jistě! Spáček. Měl tvář zkřivenou bolestí. Bílé světlo. Vybavila si, jak se pokusila zavřít ty obrovské dveře, snad v naději, že trochu utlumí explozi. Jak s ní tlaková vlna praštila o zeď. Právě kvůli tomu nejspíš ztratila vědomí.

Ano, teď bylo vše jasné. Ale co Kurtis? Mohl vůbec přežít svůj souboj s Boaz? A pokud ano, kde byl?

"To brzo zjistím," zamumlala a svedla z podlahy zbytek své výbavy.

Aréna byla zalita slunečním světlem. Paprsky prostupovaly malými okénky ve stropě a dodávaly celé místnosti úplně jiný vzhled, než jaký měla předtím. Teď už si bylo možné všimnout i její výzdoby.

To byla ovšem poslední z věcí, na které Lara právě myslela. Její pozornost upoutalo něco jiného; kaluž krve a v ní ten zvláštní disk, kterým jí Kurtis málem usekl hlavu v Louvru.

Popošla a sebrala kotouč ze země. Trochu se jí zdálo, že se k ní sám posunul, aby ho mohla jednodušeji zvednout. Ostny se samy vysunuly a celá zbraň se začala chvět a zářit, jako kdyby hledala cestu.

"Panebože, Kurtisi, kde sakra jsi?!" zašeptala a rozhlížela se po aréně.

Jako by kotouč reagoval na její dotaz, chirugai se začalo chvět ještě silněji a otočilo ji čelem k temnému průchodu. Pousmála se, zasunula ostny a pomalu vyktočila do temnoty.

Zamrkala, jak si její oči přivykaly temnotě. *Kde je?*

"Kurtisi?!"

Žádná odpověď. Když ale ušla metrů, uslyšela zakašlání a jakýsi šátravý pohyb. A pak uviděla mužskou postavu, zhroucenou u zdi. Bylo těžké říct, jestli byl stále naživu nebo ne. Moment...ano, byl stále naživu. Pohnul se a pokusil se postavit, nebo alespoň se trochu narovnat. Nadarmo.

Lara se zarazila. Její oči přejížděly zakrvácenou zeď, poprvé za tu dobu, co byla v Praze byla šokovaná. *Ne! Tohle ne!* Rychle se probírala a běžela k němu, v rychlosti přemýšlela, jestli jí zbyly nějaké obvazy. Doufala, že ano.

Klekla si vedle něj a trochu s ním zatřásla. *Otevři oči. Sakra, říkám ti OTEVŘI OČI! Varuju tě, jestli mi tady a teď umřeš, tak tě...tak tě vlastně CO? No nic, prostě se prober!* Jakoby jí rozuměl, pomalu k ní otočil hlavu a podíval se na ni. Vydechla úlevou.

"Uh...to je od tebe moc pěkný, žes přišla. Tak jakpak sis popovídala s našim drahým alchymistickým kamarádem?" zachraptěl a pokusil se o svůj typický úšklebek.

Lara se pousmála. "Ale jo, docela slušně jsme si popovídali. A co ty? Můžeš mi vysvětlit, kde je Boaz a proč máš díru v hrudníku? Udělala ti to ta zmutovaná potvora, nebo sis prostě řekl, že by bylo super s sebou mít pokaždé osobní umyvadlo..."

Protočil oči a vzdychl. Lara viděla, jak se už už nadechoval, aby řekl další důvtipný komentář. Než ale vůbec stihl vydat hlásku, tak ho umlčela.

"Až později. Myslím, že je docela dost věcí, o kterých bychom si měla promluvit. Teď si laskavě odhrň triko z té zatracené rány. Já mezitím najdu nějaké obvazy."

"Já..." začal, ale nedostal šanci větu dokončit.

"Říkám ti, TICHO! Tím mluvením si to ještě zhoršuješ," zarazila ho a vyhrabala z batohu obinadlo.

S výrazem poraženého Kurtis poslechl a odhalil celou ránu. Lara jen užasle hvízdl.

"Fíha...tedy...tohle vypadá tak špatně, že už bys měl být mrtvý. Začínám si myslet, že nejsi člověk..."

"Hm...je mi to líto, ale tu radost, že bych se nechal jen tak zabít, jsem ti nemohl udělat." podotkl.

"Škoda..." Začala mu obvazovat ránu, aby alespoň trochu zarazila krvácení.

"Laro, poslouvej, co se vlastně-"

"Varuju tě! Pokud okamžitě nepřestaneš, tak to zafačuju i spodní polovinu obličeje! Samozřejmě, pro tvoje dobro." zavrčela. "Hotovo. Můžeš chodit?"

"Pokusím se."

Opřel se plnou vahou o stěnu a pomalu vstal, pokusil se udělat pár kroků. Lara ho jen sledovala s útrpným výrazem, pak vzdychla, přišla k němu a přehodila si jeho ruku přes rameno, podpírala ho. Kurtis protestoval,

"To je dobrý, děkuju, ale opravdu mi pomáhat nemusíš, můžu jít sám!"

To snad není pravda... pomyslela si. "No jistě, nechám tě se tady takhle motat. Do příštího milénia bychom už snad mohli být venku. Poslouvej, chápu, že máš svoji čest a že ti je proti srsti, že ti musí v chůzi pomáhat ženská. Víš co? Zkus si třeba představit, že jsem chlap, pokud ti to umožní přijmout moji pomoc."

S tím ho znovu podepřela a pomalým krokem se vydali pryč z oné strahovské budovy.